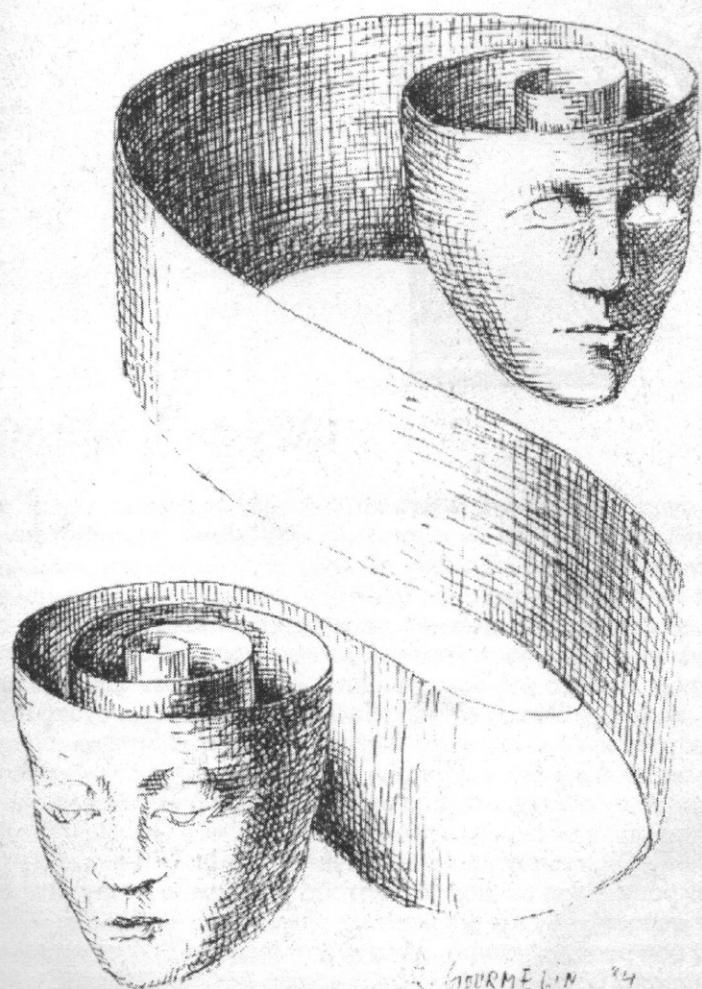
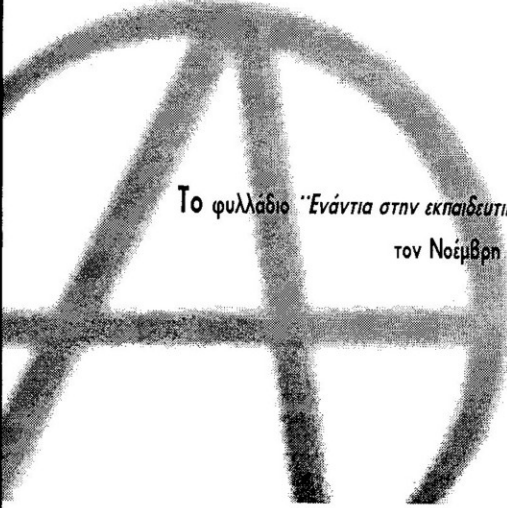


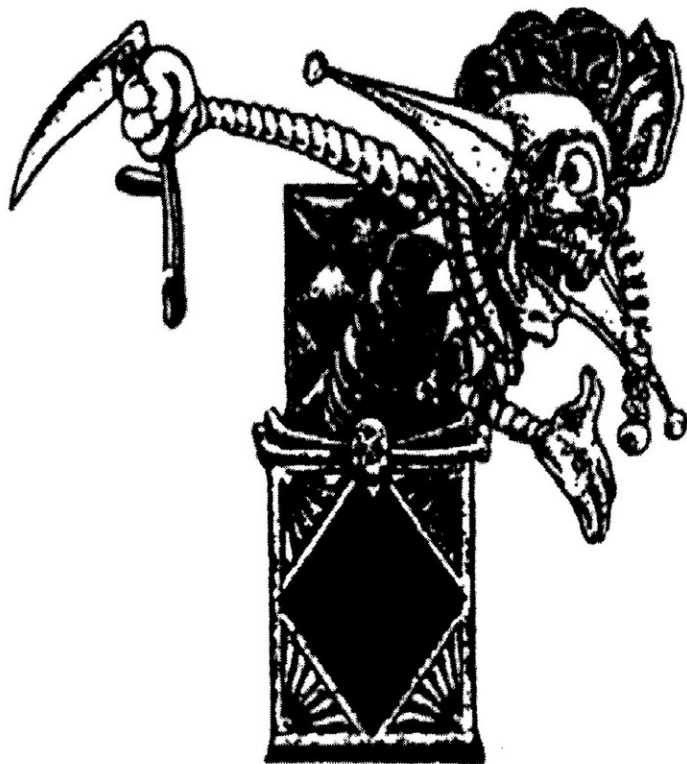
Ειρήνια
στην εκπαιδευτική διαδικασία
και τον εκσυγχρονισμό της



εξεγερμένοι μαθητές



Το φυλλάδιο "Έναντι στην εκπαιδευτική διαδικασία και τον εκσυγχρονισμό της" κυκλοφόρησε στην Αθήνα τον Νοέμβριο του 2000 από τους Εξεγερμένους Μαθητές



ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΦΥΛΑΚΕΣ...

Το κράτος, στην προσπάθειά του να καθυποτάξει την κοινωνία και να εξαφανίσει κάθε ίχνος αντίστασης στα σχέδιά του, προσπαθεί να επεκτείνει τον έλεγχό του σ' όλες τις εκδηλώσεις της ανθρώπινης ζωής, να επιβληθεί σε κάθε κοινωνική ομάδα.

Η εκπαίδευση είναι για το κράτος ένας πολύ σημαντικός τομέας. Αν και ντυμένη με το μανδύα της παιδείας και της μόρφωσης, δεν είναι παρά η εκπαίδευση στην υποταγή και στην υπακοή. Θα μπορούσε κάλλιστα να παρομοιαστεί με ένα ηλεκτροσόκ στη συνείδηση των νέων ανθρώπων που φοιτούν στα σχολεία. Λειτουργεί σαν μια παγίδα που στόχο έχει να εξουδετερώσει, όσο το δυνατό νωρίτερα, περισσότερους ανθρώπους, καθιστώντας τους αδρανείς, φοβισμένους και υποταγμένους, αδύναμους να σκεφθούν κριτικά, ακίνδυνους για την εξουσία και βυθισμένους στη μιζέρια. Μέσω της εκπαιδευτικής διαδικασίας το κράτος επιχειρεί να περάσει στα νέα παιδιά το γνωστό μύθευμα πως "καμία κοινωνία δεν μπορεί να επιβιώσει χωρίς κράτος" (φράση που συχνά επαναλαμβάνεται απ' τα στόματα των καθηγητών), να κατασκευάσει γρανάζια για τη μηχανή του συστήματός του, να πείσει τους νέους για το τετελεσμένο της παγκόσμιας κοινωνικής κατάστασης και να αφαιρέσει απ' αυτούς τα νεανικά, αυθόρμητα κι εξεγερτικά στοιχεία του χαρακτήρα τους που μπορούν να οδηγήσουν στην αμφισβήτηση του σάπιου κι ανελεύθερου αυτού κόσμου, αυτής της κοινωνίας όπου "θριαμβεύουν οι ασημαντότητες".

Το κράτος προκειμένου να επιτύχει τους σκοπούς του χρησιμοποιεί διάφορους τρόπους: Εκθειάζει ως υπέρτατο αγαθό και μοναδικό ορθό πολιτικό σύστημα την κοινοβουλευτική δημοκρατία κι ορίζει, εμμέσως πλην σαφώς, ως ελευθερία τη ζωή εκτός φυλακής, περνώντας ταυτόχρονα την εικόνα της "πανίσχυρης εξουσίας" του.

Το κράτος παρουσιάζεται έτσι ως ο ακρογωνιαίος λίθος στην οικοδόμηση της κοινωνίας, ο προστάτης της "ελευθερίας" των ανθρώπων, ο παράγοντας που διατηρεί τις ισορροπίες στην κοινωνία, τις ισορροπίες του τρόμου. Και ακόμα διαστρεβλώνει χαρακτηριστικά την ιστορία στα σχολικά βιβλία μ' ένα μείγμα δεξιών κι αριστερών εκδοχών για να μη δυσαρεστηθεί κανείς απ' τους εξουσιαστές.

Επιχειρεί να καλλιεργήσει στις συνειδήσεις των παιδιών από μια τρυφερή ηλικία το θρησκευτικό αίσθημα, την πίστη στον ένα κι "αγαθό Θεό" των χριστιανών, ναρκώνοντάς τα με "το όπιο του λαού". Σ' αυτό το πλαίσιο εντάσσονται κι οι υποχρεωτικές επισκέψεις στις εκκλησίες, οι εικόνες του Ναζωραίου πάνω από τις έδρες των καθηγητών(!), η προσευχή πριν την έναρξη του μαθήματος, κι οι τιμωρίες των μαθητών που αρνούνται συνειδητά ή όχι να συμμετέχουν σ' αυτά. Γεγονότα που καταδεικνύουν τη στενή σχέση εκκλησίας-κράτους ειδικά στον τομέα της εκπαίδευσης εξυπηρετώντας τους σκοπούς αμφότερων των εξουσιαστικών μηχανισμών.

Φυσικά δε θα έλειπε απ' την εκπαιδευτική διαδικασία ο πατριωτικός βομβαρδισμός μέσα απ' τα βιβλία και τις "εθνικές εορτές", στις οποίες ακούγονται κάθε είδους ιστορικά ψεύδη κι ανακρίβειες, εθνικιστικά παραμύθια και τραγούδια. Ανάλογος είναι κι ο εορτασμός της επετείου του Πολυτεχνείου σε μια προσπάθεια να απονευρωθεί το συγκεκριμένο γεγονός απ' τα εξεγερσιακά του χαρακτηριστικά και να οικειοποιηθεί απ' τους εχθρούς της ελευθερίας, απ' τους εχθρούς των ιδανικών για τα οποία αγωνίστηκαν κι έδωσαν τη ζωή τους οι άνθρωποι στο Πολυτεχνείο. Το Πολυτεχνείο δεν είναι η γιορτή της δημοκρατίας, το Πολυτεχνείο ήταν ΕΞΕΓΕΡΣΗ και η προσπάθεια για τη συνέχιση του νοήματος του στη "δημοκρατική" Ελλάδα δε θα καμφθεί ούτε απ' τα στεφάνια των εξουσιαστών (λες και πάνε σε κηδεία) ούτε απ' τους τραμπούκους του ΚΚΕ.

Η εκπαιδευτική διαδικασία είναι μια διαρκής, προληπτική στην ουσία, πνευματική καταστολή, ένας ψυχολογικός πόλεμος, μια προσπάθεια υποταγής της συνείδησης και της ζωής στην εξουσία. Όσοι βέβαια καταφέρουν να βγουν αλώβητοι απ' αυτόν το βούρκο, όσοι παραμείνουν ανυπότακτοι, όσοι συνεχίσουν να πολεμούν ενάντια σε οτιδήποτε καταπατά την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, όσοι αρνούνται να υποταχθούν στις εντολές οποιασδήποτε εξουσίας, με την ένταξή τους στην κοινωνία των "μεγάλων" τούς περιμένει η βίαιη καταστολή, ως συνέχεια της πνευματικής.

Το σχολείο ως μέρος κι αυτό μιας κοινωνικής πραγματικότητας δε θα μπορούσε να δομηθεί διαφορετικά απ' τη στιγμή που όλα στην κοινωνία οργανώνονται έτσι ώστε να εξυπηρετούν τα συμφέροντα του κράτους και του κεφάλαιου. Και φυσικά ένας χώρος όπου συγκεντρώνονται παιδιά, αδιαμόρφωτα ακόμα ως προσωπικότητες, είναι το ιδανικό πεδίο δράσης για να μπορέσει το κράτος να επιβληθεί και να εδραιωθεί στις συνειδήσεις τους.

Ένας ακόμα σημαντικός παράγοντας που δίνει στο κράτος μια αυξημένη ελευθερία δράσης είναι η εξιδανίκευση του θεσμού της εκπαίδευσης απ' την κοινωνία, απ' τους γονείς που στέλνουν τα παιδιά τους στα σχολεία. Έχοντας οι ίδιοι ήδη αλλοτριωθεί, είναι ελάχιστοι -αν όχι κανένας- αυτοί που αντιλαμβάνονται το έγκλημα που συντελείται σε αυτά. Νομίζει κανείς πως στέλνουν τα παιδιά τους σχολείο επειδή διακατέχονται από κάποια τάση εκδίκησης, όχι μόνο γιατί απλώς τα στέλνουν στο σχολείο αλλά και γιατί τα στέλνουν απροετοίμαστα χωρίς να τους καλλιεργούν την κριτική σκέψη και το ανυπότακτο πνεύμα, τα αποτελεσματικότερα ίσως όπλα άμυνας μπροστά στην επίθεση που εξαπολύεται καθημερινά ενάντια στα μυαλά των νέων παιδιών. Πώς όμως να το κάνουν αυτό αφού οι μόνες αλήθειες που γνωρίζουν είναι αυτές που διδάχθηκαν και οι ίδιοι στα σχολεία που αργότερα θα φοιτήσουν τα παιδιά τους, αφού όλη η ζωή τους αναλώνεται στην απόκτηση όλο και περισσότερων υλικών αγαθών, αφού δεν προσπαθούν να αλλάξουν αυτόν τον κωλόκοσμο που

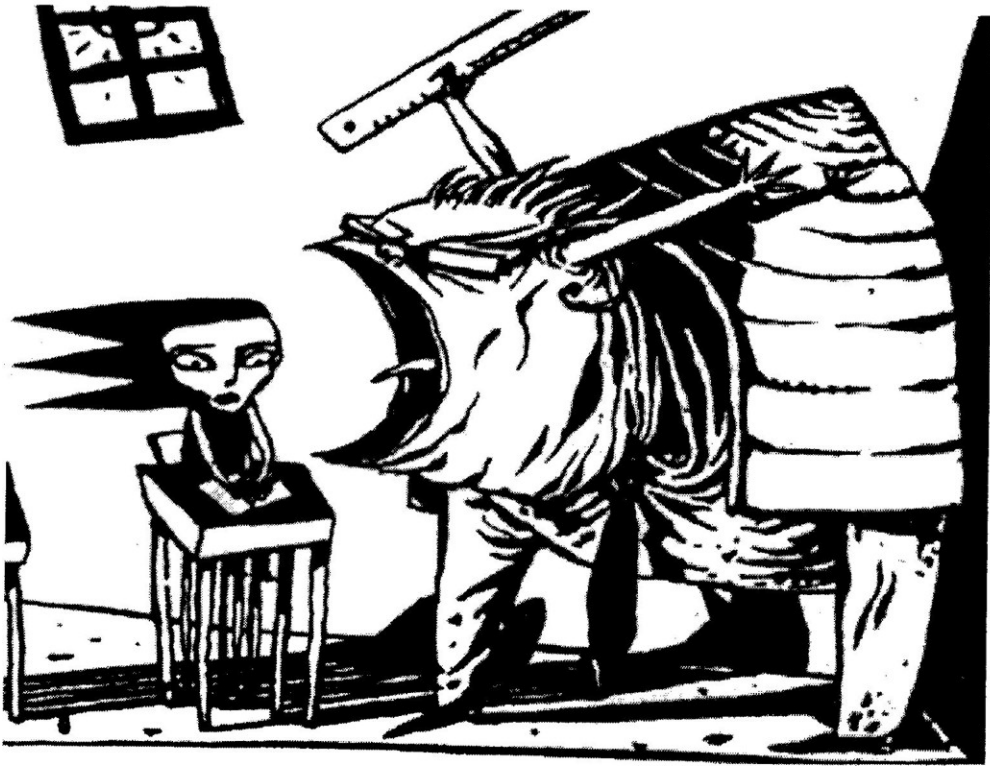
θα ζήσουν αργότερα τα παιδιά τους.

Κάποιοι γονείς βέβαιοι που έχουν μεγάλες φιλοδοξίες για τα παιδιά τους -και ανάλογα μεγάλες οικονομικές δυνατότητες-, χωρίς ποτέ να τα ρωτήσουν για τα δικά τους σχέδια, τα στέλνουν σε ιδιωτικά σχολεία "ακουμπώντας" κάθε χρόνο μεγάλα χρηματικά ποσά θαρρώντας πως το προσφερόμενο επίπεδο γνώσεων είναι ανώτερο από εκείνο των δημόσιων (τα ίδια σκατά είναι τα σχολεία είτε κρατικά είτε ιδιωτικά όπως οι τράπεζες ας πούμε!). Ενώ δεν παραλείπουν σ' ενδεχόμενες διαψεύσεις των προσδοκιών τους να "χτυπούν" σε κάθε ευκαιρία στα παιδιά τους τα σκατολεφτά που ξόδεψαν για τη δήθεν μόρφωσή τους. Με την εξιδανίκευση λοιπόν του σχολείου οι γονείς παρέχουν στο κράτος την απαιτούμενη συναίνεση για να βιάσει τις συνειδήσεις των παιδιών τους, για να τα κάνει σαν κι αυτούς και να συνεχίζεται ο φαύλος κύκλος της υποταγής και της αλλοτρίωσης. Εναποθέτουν λοιπόν τις ελπίδες τους στην ψευτομόρφωση του σχολείου, ενός σχολείου που σκίζει τις μπάλες των παιδιών και τιμωρεί τόν έρωτα με ...αποβολή.

Συμπερασματικά, το σχολείο έτσι όπως αυτή τη στιγμή λειτουργεί δεν είναι παρά ένα ακόμα όπλο στα χέρια του κράτους, ένα όπλο στον πόλεμο ενάντια στην ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ. Αντιθέτως, "η αληθινή εκπαίδευση, άξια του ονόματος της, θα κατορθώσει τα πάντα μόνο με τον αυθορμητισμό". (Φ. Φερρέρ)

* * *





...ΜΠΑΤΣΟΙ ΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ

Αν ο εξουσιαστικός χαρακτήρας της εκπαίδευσης καταδεικνύεται κάπου καθαρά είναι στη σχέση των μαθητών με τους εκπαιδευτικούς, τους κρατικούς λειτουργούς δηλαδή, που συνειδητά ή όχι εξυπηρετούν τους σκοπούς του κράτους στα σχολεία. Οι σχέσεις αυτές μόνο σαν σχέσεις άσπονδης φιλίας θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν αφού η ΥΠΑΚΟΗ και η ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ των μαθητών αποτελούν επιθυμητές και ιδανικές καταστάσεις για τους εκπαιδευτικούς. Σ' αυτούς τους δύο άξονες στηρίζεται όλη η συμπεριφορά των εκπαιδευτικών απέναντι στους μαθητές. Και οι μέθοδοι που χρησιμοποιούν για να τους επιβάλλουν στηρίζονται σε μια και μόνη συνθήκη, την ΕΞΟΥΣΙΑ. Ο Μαξ Στίρνερ στο βιβλίο του "Ο μοναδικός και το δικό του" αναφέρει: "(...) Στο χώρο της παιδαγωγικής, όπως και σε πολλούς άλλους, δεν αφήνουν ίχνος ελευθερίας να ξεμυτίσει, τσακίζουν κάθε απόπειρα αντιλογίας, απαιτούν υπακοή. (...) Η καλή «στόφα» της ανυπακοής καταπνίγεται βίαια, και, μαζί μ' αυτήν, η εξέλιξη της γνώσης σε ελεύθερη θέληση. Το πνεύμα του φιλοσταϊσμού είναι αποτέλεσμα της σχολικής ζωής. Όπως στα παιδικά μας χρόνια μάθαμε να συμμορφωνόμαστε με ό,τι μας επέβαλαν, έτσι κι αργότερα συμμορφωνόμαστε και προσαρμοζόμαστε στις περιστάσεις, ακολουθούμε τον καιρό, γινόμαστε οι υπηρέτες του και οι λεγόμενοι «καλοί πολίτες». **Πού λοιπόν καλλιεργείται, αντί για το πνεύμα της υποταγής, το πνεύμα της αντίρρησης; Πού εκπαιδεύουν, αντί για τον άνθρωπο που μαθαίνει, τον άνθρωπο που δημιουργεί; Πού γίνεται ο δάσκαλος συνεργάτης, πού αναγνωρίζεται η γνώση σαν πρώτη μορφή της θέλησης; Πού τέλος πάντων ο ελεύθερος άνθρωπος, κι όχι ο απλώς μορφωμένος, ορίζεται σκοπός; Όχι σε πολλά μέρη δυστυχώς".**

Κάνοντας χρήση αυτής της εξουσίας τους οι εκπαιδευτικοί ξεσπούν πάνω στους μαθητές τα κάθε είδους κόμπλεξ που έχουν (κατωτερότητας κτλ). Όλοι αυτοί οι από θέση ισχύος μάγκες είναι κάτι αδύναμα ανθρωπάκια εκτός σχολείου, που “βγάζουν” στους μαθητές το ξύλο που έτρωγαν αυτοί απ’ τους δασκάλους τους ή τους γονείς τους και την καταπίεση που υφίστανται καθημερινά, που ικανοποιούνται εξωτερικεύοντας τα φασιστικά τους ένστικτα, που η αίσθηση ανωτερότητας που τους δίνει η θέση τους τους κάνει να ξεφεύγουν απ’ την καθημερινή τους μιζέρια, απ’ το σύνδρομο του μικροαστισμού. Κι η θέση τους αυτή είναι που κάνει πολλούς από αυτούς να διεκδικούν το αλάθητο των απόψεών τους, τις οποίες εκφράζουν επί παντός επιστητού, και υποχρεώνει τους μαθητές να τις ακούν πολλές φορές αδιαμαρτύρητα, αφού η οποιαδήποτε διαφωνία μπορεί να επιφέρει άσχημες συνέπειες και όχι πάντα άμεσες, το γνωστό “σταμπάρισμα”. Οι μαθητές έτσι υποχρεώνονται να προσαρμόζουν τη συμπεριφορά τους στις εκάστοτε διαθέσεις των εκπαιδευτικών τους και η συμπεριφορά ρυθμίζεται από κανένα κουμπί.

Οι προσβολές της προσωπικότητας των μαθητών βρίσκονται σε ημερήσια διάταξη, ο σαρκασμός κι η ειρωνεία των απόψεών τους επίσης. Ενέργειες που καταρρακώνουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια και ισχυροποιούν τη θέση των εκπαιδευτικών. Η σχέση εξάρτησης απ’ τους καθηγητές εντείνεται μ’ έναν πραγματικά απεχθή θεσμό, το θεσμό της βαθμολογίας. Και δεν είναι λίγες οι φορές που κι οι προσβολές καταπίνονται αλλά και η άδικη αντιμετώπιση μαθητών περνάει αδιαμαρτύρητη στο βωμό της βαθμολογίας.

Λυπηρό φαινόμενο είναι κι η δουλοπρέπεια, η οποία χαρακτηρίζει ορισμένους μαθητές που προκειμένου να ανέβουν στην εκτίμηση του εκάστοτε καθηγητή-δασκάλου, του αυτόκλητου δηλαδή κριτή του κάθε μαθητή ως οντότητας(!), δε διστάζουν να ρουφιανέψουν συμμαθητές τους. Σ’ αυτές τις περιπτώσεις η αξιοπρέπεια έχει πάρει ...ρεπό. Αυτοί όμως οι μαθητές είναι οι ίδιοι που αργότερα θα προσκυνούν το αφεντικό ή αν γίνουν οι ίδιοι αφεντικά θα λιώνουν τους εργάτες.

Ένας ανελεύθερος θεσμός είναι αυτός των απουσιών. Η υποχρεωτική δηλαδή παρακολούθηση του ανιαρού μαθήματος ανεξάρτητα απ’ τη διάθεση και την όρεξη που μπορεί να έχει ένας μαθητής, γιατί, για όσους πιθανώς να μην το γνωρίζουν, το σχολείο δεν είναι το παν στη ζωή ενός μαθητή ούτε το μόνο που μπορεί να επηρεάζει τη ζωή του. Ο θεσμός όμως των απουσιών φανερώνει κάτι ακόμη για το χαρακτήρα του σχολείου, δείχνει πόσο ανεπιθύμητο και μισητό είναι για πολλούς μαθητές αφού οι απουσίες είναι που τους κρατούν μέσα στις αίθουσες να υπομένουν το βασανιστικό πολλές φορές μάθημα, όταν η ζωή έξω απ’ την τάξη ακόμα και σ’ αυτή την τσιμεντούπολη είναι περισσότερο ελκυστική.

Ένας ακόμη βάρβαρος θεσμός είναι κι αυτός της αποβολής, θεσπισμένος μάλλον για τους πιο ζωηρούς κι ανυπότακτους μαθητές και εύκολα εκστομίζεται απ’ τους καθηγητές. Αποτελεί, βλέπετε, την εύκολη λύση για να απαλλαγούν προσωρινά ή μόνιμα από κάποιους μαθητές που αρνούνται το ρόλο που θέλουν να τους επιβάλλουν, που αμφισβητούν τον επιμορφωτικό ρόλο των εκπαιδευτικών, που αμφισβητούν συνολικά αυτή τη διαδικασία, που **ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΝΤΑΙ!!**

Η χρησιμοποίηση σωματικής βίας απ’ τους εκπαιδευτικούς τείνει να εκλείψει, αν και στους μαθητές μικρής ηλικίας εφαρμόζεται ακόμα μερικές φορές. Αποτέλεσε όμως το προσφιλέστερο μέσο επιβολής και “συνέτησης” τα παλιότερα χρόνια. Η βέργα, ο χάρακας και το ξύλο είναι χαραγμένα στις μνήμες πολλών ανθρώπων που σήμερα όμως αδυνατούν να καταλάβουν πως **ο χαρακτήρας του σχολείου δεν έχει αλλάξει στην ουσία του, εξακολουθεί να είναι αυταρχικός, το σχολείο εξακολουθεί να βιάζει συνειδήσεις, κι αυτό είναι το μεγαλύτερο έγκλημα που συντελείται μες τα σχολικά κελιά.**

“Καταραστείτε όλους τους άνανδρους διαβόλους που είναι μέσα σας, και που τους αρέσει να στενάζουν και να σταυρώνουν τα χέρια και να προσεύχονται”

(Φ. Νίτσε)



Αυτό που τελικά διακυβεύεται μέσα στα σχολεία είναι η ελευθερία των μαθητών ως ανθρώπων, πέρα απ' την περιστασιακή ιδιότητα του μαθητή. Κι αν δε διεκδικήσεις την ελευθερία σου κανείς δεν πρόκειται να στην παραχωρήσει. Ο Στίρνερ ξανά αναφέρει: “Αλλά κι αν δεχτούμε πως σας δίνουν ελευθερία, τότε έχετε να κάνετε με απατεώνες που δίνουν παραπάνω απ' όσα έχουν. Γιατί δε σας δίνουν τίποτα δικό τους, αλλά κλεμμένηπραμάτεια, τη δική σας ελευθερία σας δίνουν, αυτήν που θα έπρεπε να πάρετε μόνοι σας. Και σας τη δίνουν ακριβώς για να μην την πάρετε μόνοι σας και θελήσετε μάλιστα να τους ζητήσετε και το λόγο για την κλοπή και την απάτη. Είναι αρκετά πανούργοι για να ξέρουν πως η ελευθερία παραχωρημένη δεν είναι ελευθερία (...)”.

Θα χρειαστεί, κυρίως αν βρίσκεσαι στα εφηβικά σου χρόνια, να συγκρουστείς σχεδόν ταυτόχρονα με δύο απ' τους πλέον ανελεύθερους θεσμούς στους οποίους βρίσκεται να συμμετέχει σχεδόν κάθε άνθρωπος απ' τη γέννησή του κι απ' τα πρώτα κιόλας χρόνια της ζωής του: την ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ και το ΣΧΟΛΕΙΟ. Η αποδέσμευση απ' την οικογένεια κι η ανεξαρτητοποίησή σου ως άτομο αλλά κι ο αγώνας για την υπεράσπιση της ελευθερίας μέσα στο σχολείο μπορεί να επιτευχθεί μόνο με έναν τρόπο: τη ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ. Σύγκρουση με τους γονείς και τις παράλογες απαιτήσεις και απαγορεύσεις τους, σύγκρουση με τους καθηγητές-δασκάλους και την τάση επιβολής τους επάνω σου.

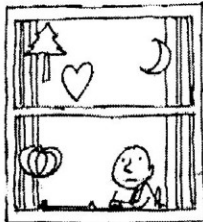
Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΙΜΟ ΜΕΓΕΘΟΣ ΑΛΛΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΟΡΙΣΤΕΙ ΣΧΕΤΙΚΑ Ή ΜΕΡΙΚΑ, ΜΟΝΟΝ ΑΠΟΛΥΤΑ. Μην επιδεικνύεις λοιπόν καμιά ανοχή σε οποιαδήποτε μορφή αντιπροσώπευσης και χειραγώγησης. **Η κοινωνία και οι θεσμοί της είναι μια απέραντη φυλακή και μόνο μέσα απ' την καταστροφή τους οι άνθρωποι θα απελευθερωθούν πραγματικά, και τα σχολικά κελιά δεν αποτελούν εξαιρέση. Ο χαρακτήρας του σχολείου θα αλλάξει μόνο με τη συνολική ανατροπή του κράτους,** μόνο με την εξαφάνιση οποιασδήποτε μορφής εξουσίας ανθρώπου σε άνθρωπο. Τα σχολεία δεν μπορούν να οικειοποιηθούν ειρηνικά απ' τους μαθητές, γιατί το κράτος δε θα άφηνε ποτέ να χάσει αμαχητί ένα έδαφος. Τα σχολεία καταλαμβάνονται (ο αποτελεσματικότερος τρόπος για να σταματήσει η εκπαιδευτική διαδικασία), τα σχολεία καταστρέφονται. ΓΙΑΤΙ είναι αποστειρωμένα από κάθε ίχνος ζωής και δημιουργικότητας, με ένα σύνολο κανόνων που διαδοχικά απαγορεύουν, θεσπισμένοι χωρίς την συγκατάθεση των μαθητών αλλά για τους μαθητές. ΓΙΑΤΙ οι σχέσεις μαθητών-καθηγητών δεν είναι ανθρώπινες. ΓΙΑΤΙ το σημαντικότερο μέσα σ' αυτά δεν είναι η γνώση αλλά η υπακοή (πώς άλλωστε θα μπορούσε να είναι η γνώση, αφού η τελευταία είναι δύναμη και το κράτος μόνο δυνατούς ανθρώπους δε θέλει). Οι τρόποι για να σαμποταριστεί η εκπαιδευτική διαδικασία είναι πολλοί και εναπόκεινται στη φαντασία των ίδιων των μαθητών.

Οι μαθητές πρέπει να διατηρήσουν καθαρό το μυαλό τους απ' το κρατιστικό δηλητήριο που το σχολείο εξαπολύει, απ' τη μυρωδιά φορμόλης που αναβλύζει, απ' τα "μεγαλεία" που εκθειάζει και που αργότερα θα τους καλέσει να υπηρετήσουν, απ' τις απαξίες της εξουσίας που προωθεί. Στήριγμα είναι η αυτογνωσία, η αυτοπεποίθηση, η αλληλεγγύη των εξεγερμένων μαθητών και όλων των εξεγερμένων ανθρώπων που πολεμούν ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο.

ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΠΟΥΡΛΟΤΟ ΚΑΙ ΦΩΤΙΑ ΣΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΚΕΛΙΑ

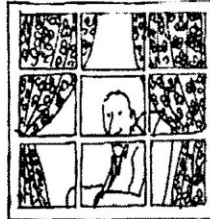
ΝΟΜΙΖΑ ΠΩΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΕΙΝΑΙ ΦΥΛΑΚΗ



ΟΣΠΟΥ ΑΡΧΙΣΑ ΝΑ ΔΟΥΛΕΥΩ... ΕΚΕΙ ΝΑ ΔΕΙΣ ΦΥΛΑΚΗ...



ΜΕΤΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΑ... ΜΕΤΑΛΥΤΕΡΗ ΦΥΛΑΚΗ...



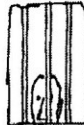
ΥΣΤΕΡΑ ΠΗΓΑ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ... ΧΕΙΡΟΤΕΡΗ ΦΥΛΑΚΗ



ΟΤΑΝ ΕΜΠΛΕΞΑ ΚΑΙ ΠΗΓΑ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ...



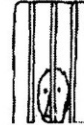
ΚΑΤΑΛΑΒΑ ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΠΟΛΥ ΦΥΛΑΚΗ ΑΠΟ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ, ΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ, ΤΟ ΓΑΜΟ ΚΑΙ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟ...



ΤΩΡΑ ΞΕΡΩ ΤΙ ΑΚΡΙΒΟΣ ΕΙΝΑΙ Η 'ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ'...



ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΝΑ ΔΙΑΛΕΓΕΙΣ ΤΗ ΦΥΛΑΚΗ ΣΟΥ





ΟΙ ΝΟΜΟΙ 2525 & 2640 ΚΑΙ Ο ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Το 1998 ψηφίζονται απ' τη Βουλή οι νόμοι 2525 και 2640, οι οποίοι θα ενσαρκώσουν τη γνωστή μεταρρύθμιση Αρσένη (από το όνομα του πρώην υπουργού) και θα επιφέρουν σαρωτικές αλλαγές στον τομέα της εκπαίδευσης και κυρίως στη βαθμίδα του Λυκείου. Εντάσσονται κι αυτοί στα εκσυγχρονιστικά σχέδια του κράτους και αντικατοπτρίζουν ξεκάθαρα τις επιταγές του διεθνούς κεφάλαιου, αφού παρόμοιοι νόμοι για την εκπαίδευση υπάρχουν στα περισσότερα κράτη της Δυτικής Ευρώπης εδώ και χρόνια.

Με τη μεταρρύθμιση αυτή αφαιρούνται και τα τελευταία προσχήματα γύρω απ' την εκπαίδευση και τους στόχους των εξουσιαστών μέσα απ' αυτή. Υποστηρίχθηκε δημόσια απ' τον υπουργό και τους λακέδες του πως η μεταρρύθμιση ήταν απαραίτητη γιατί το προηγούμενο σύστημα δεν προσέφερε το απαιτούμενο επίπεδο γνώσεων ώστε να μπορούν όσοι αποφοιτούν απ' τα σχολεία να ανταγωνιστούν τους υπόλοιπους ευρωπαίους αποφοίτους. Ννα τους ανταγωνιστούν όμως πού; Προφανώς στην αρένα της καπιταλιστικής αγοράς και του εμπορίου.

Γιοθετείται λοιπόν ένα εκπαιδευτικό σύστημα βασισμένο στα δυτικά πρότυπα, που προωθεί την ΕΞΑΤΟΜΙΚΕΥΣΗ (ο καθένας για την πάρτη του), τον ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟ (ο δυνατότερος συντρίβει τον ασθενέστερο), την ΑΠΑΝΘΡΩΠΙΑ και τον ΑΜΟΡΑΛΙΣΜΟ (η επιβίωση, η καριέρα και η ανέλιξη περνούν και επί πτωμάτων), που προπαγανδίζει τη χιλιοειπωμένη θεωρία του θανάτου των ιδεολογιών για να παρουσιάσει τον κυρίαρχο κόσμο ως μονόδρομο και να αποσπάσει την ΥΠΟΤΑΓΗ σε αυτόν. Όχι όμως! Όσο υπάρχει εξουσία κι έλεγχος στη ζωή μας θα υπάρχει μία και μονα-

δική αληθινή στάση ζωής, αυτή που πηγάζει απ' το ΠΑΘΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ.

Θα μας προσφέρει λοιπόν το σχολείο ανώτερο επίπεδο γνώσεων από πριν, και γιατί τόσο καιρό δεν προσφερόταν αυτή η γνώση; Γιατί αυτό το σχολείο, το τόσο σημαντικό για τις ζωές μας, στο οποίο πάμε για να μάθουμε, δε μας προσέφερε αυτές τις γνώσεις; Διότι πολύ απλά δεν είναι ένα σχολείο που ο καθένας μπορεί να επιλέγει ελεύθερα τι θέλει να μάθει και τι όχι (γιατί στο Λύκειο τουλάχιστον οι μαθητές είναι σε μια ηλικία που μπορούν να κάνουν μια τέτοια επιλογή). **Οι γνώσεις δεν προσφέρονται για την αφύπνιση των συνειδήσεων, για την καλλιέργεια του ατόμου, της προσωπικότητας του. Οι γνώσεις προσφέρονται για την επίτευξη της απαιτούμενης κατάρτισης, για την κατασκευή υπηκόων, γιναζιών στη μηχανή του παγκόσμιου συστήματος εκμετάλλευσης ανθρώπων.** Ο Στίρνερ ξανά, αναφέρει: *“Αν ξυπνήσουν στους ανθρώπους την ιδέα της ελευθερίας, οι ελεύθεροι άνθρωποι θα αγωνίζονται κάθε στιγμή να κερδίζουν τη δική τους ελευθερία. Ας συνεχίσουν να τους κάνουν απλώς μορφωμένους, και θα μπορούν ανά πάσα στιγμή να υποτάσσονται στις περιστάσεις, με τον πιο λεπτό και καλλιεργημένο τρόπο και θα υπηρετούν πιστά το πνεύμα υποταγής. Τι είναι στην πλειοψηφία τους τα λεπτά και καλλιεργημένα μας πνεύματα; Σαρκαστές, ιδιοκτήτες σκλάβων, σκλάβοι κι οι ίδιοι”*.

Η γνώση δεν μπορεί να είναι υποχρεωτική ούτε εξετάσιμη, δεν μπορεί να είναι κριτήριο απόρριψης ενός ανθρώπου στα 17 του χρόνια. Το σχολείο διώχνει κάθε χρόνο χιλιάδες μαθητές, στερώντας τους ακόμη κι αυτή την όποια γνώση προσφέρει, πετώντας τους στα νύχια των αφεντικών από 16 και 17 χρονών. Παιδιά ακόμη τα στέλνει στην αρένα που λέγεται κοινωνία και την κατάρτα που λέγεται εργασία συνουδεύομενα απ' το χαρακτηρισμό του “ανίκανου”, του “αγράμματος”, του “απροσάρμοστου”. Κι ύστερα βγαίνουν όλοι αυτοί που νοιάζονται για το “καλό” μας και την ευημερία της σάπιας κοινωνίας και αναρωτιούνται γιατί όλο και περισσότεροι νέοι καταφεύγουν στα ναρκωτικά, και γιατί η πρέζα θερίζει τη νεολαία. Άι σιχτίρ ρε! Να πως διαμορφώνεται το σχολείο που ευαγγελίζεται τη γνώση, σε σφαγείο που στερεί τη γνώση που λέει πως προσφέρει και στο οποίο όσοι καταφέρνουν να συνεχίσουν να φοιτούν, παίρνουν γνώσεις για να ανταγωνίζονται μεταξύ τους.

Σκοπός του σχολείου πρέπει να είναι -τουλάχιστον σε μια διαφορετική κοινωνία- η παροχή γνώσεων για την πνευματική ανύψωση του ατόμου, για τη δημιουργία ελεύθερων ανθρώπων κι όχι για ένα συγγνό ανταγωνισμό. Ο Στίρνερ γράφει χαρακτηριστικά: *“Όλες οι μορφές της αυτάρεσκης ματαιοδοξίας και απληστίας, γραφειοκρατικής φιλοδοξίας, μηχανικής και δουλικής υπερπροθυμίας, υποκρισίας κλπ. συνδυάζονται λαμπρά και με την πλατειά γνώση και με τη λεπτή κλασική μόρφωση, και καθώς όλες αυτές οι γνώσεις δεν ασκούν καμιά επίδραση στην ηθική μας συμπεριφορά, η τύχη που τους επιφυλάσσεται συνήθως είναι η απόλυτη αχρηστία, απ' τη στιγμή που πάψουν να έχουν εφαρμογή, τινάζει κανείς από πάνω του τη σκόνη του σχολείου. Και όλα αυτά, επειδή η διάπλαση του ατόμου αναζητείται στο τυπικό ή στο υλικό -στην καλύτερη περίπτωση και στα δύο- και όχι στην αλήθεια, στην καλλιέργεια του αληθινού ανθρώπου”*.

Οι φωστήρες του Υπ. Παιδείας βρήκαν τη λύση για να ανέβει το επίπεδο των γνώσεων: ΕΝΤΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ. Άλλαξαν εξώφυλλα στα βιβλία των διαφόρων τάξεων, μεταφέροντας βιβλία από μεγαλύτερες τάξεις σε μικρότερες, αυξάνοντας ουσιαστικά το επίπεδο δυσκολίας των εξετάσεων αργότερα, ενώ προχειρόγραφαν και κάποια καινούρια για να κερδίσουν οι εκδότες. Ακόμα, επέκτειναν τον αποτελεσματικότερο και ήδη δοκιμασμένο τρόπο για να απαλλαγεί το σχολείο από έναν αριθμό -ανεπιθύμητων όπως φαίνεται- μαθητών, τις εξετάσεις. Εξετάσεις λοιπόν και κατά τη διάρκεια της σχολικής χρονιάς, εξετάσεις πανελλήνιες και στη Β και τη Γ Λυκείου σε σύνολο 28 μαθημάτων (που από φέτος μειώθηκαν σε 18 και κάτι δήθεν άλλαξε) και αυξομείωση του προφορικού βαθμού σε σχέση με το γραπτό (ας μην αναφερθούμε

στο τι ζητάνε στις εξετάσεις και τι διδάσκουν στα σχολεία). **Μετατρέπεται λοιπόν το Λύκειο σε ένα εξεταστικό κέντρο και ο μόνος τρόπος για να ανταπεξέλθει ένας μαθητής είναι η δουλοπρέπεια -στην οποία προαναφερθήκαμε- απέναντι στους καθηγητές για την εξασφάλιση υψηλού βαθμού, η ενασχόληση καθημερινά και για ώρες με ανούσια και βαρετά πολλές φορές μαθήματα, η παπαγαλία, το θάψιμο του ελεύθερου χρόνου και η εγκατάλειψη πολλών άλλων δραστηριοτήτων. Και να έχεις και φράγκα να πηγαίνεις άλλες τόσες ώρες φροντιστήριο συν τη γκρίνια της οικογένειας για οποιαδήποτε "αποτυχία". Αν αυτό λέγεται ζωή ενός έφηβου παιδιού...**

Δε θα θέλαμε να αναφερθούμε σε περισσότερες λεπτομέρειες για τους συγκεκριμένους νόμους, οι οποίοι σημειωτέον καταργούν όλα τα είδη λυκείων (πολυκλαδικά, τεχνικά κτλ.) εκτός από τα εκκλησιαστικά, φτιάχνοντας το Ενιαίο Λύκειο και τα ΤΕΕ σε αντικατάσταση των τεχνικών Λυκείων, που υπολειπονταν λόγω των ελλείψεων, κάνοντας έτσι ακόμα πιο δύσκολη τη φοίτηση για ορισμένους μαθητές.

Πιστεύουμε ότι όλοι οι μαθητές 2 χρόνια τώρα έχουν βιώσει στο πετσί τους τι πάει να πει η μεταρρύθμιση Αρσένη. Σ' αυτό το διάστημα όμως δεν έμειναν απαθείς μπροστά σ' αυτές τις αλλαγές. Ήδη από τ'ά τέλη Νοέμβρη του 98 αρχίζουν να σημειώνονται οι πρώτες καταλήψεις σε σχολεία ανά την Ελλάδα, οι οποίες θα κορυφωθούν κατά τη διάρκεια του Δεκέμβρη όταν τα περισσότερα σχολεία θα τελούν υπό κατάληψη. Παράλληλα πραγματοποιούνται στην Αθήνα και σε άλλες πόλεις πορείες με μεγάλη συμμετοχή μαθητών κατά τις οποίες γίνονται συγκρούσεις με τους μπάτσους και τις ομάδες περιφρούρησης του ΚΚΕ, επιθέσεις σε τράπεζες και κρατικούς στόχους, καθώς επίσης και μπλόκα σε κεντρικούς δρόμους πολλών πόλεων. Οι καταλήψεις τερματίζονται αρχές Φλεβάρη του 99 κάτω απ' τις πιέσεις "αγανακτισμένων" γονιών και ΜΜΕ.

Την επόμενη χρονιά σημειώνονται ξανά καταλήψεις σε σχολεία όχι όμως στον ίδιο βαθμό με την προηγούμενη αφού κυρίαρχο ρόλο πια στις κινητοποιήσεις των μαθητών παίζει το "συντονιστικό" της ΚΝΕ που δεν αφήνει τον αυθορμητισμό των μαθητών να οδηγήσει τον αγώνα και οικειοποιείται αυτόν οδηγώντας τελικά τις μαθητικές κινητοποιήσεις 2 χρόνων σε ένα άδοξο τέλος προσπαθώντας μέσα απ' αυτές να αποκομίσει όσο το δυνατόν μεγαλύτερα κομματικά οφέλη. Το κράτος στην προσπάθειά του να κλείσει το μέτωπο "εκπαίδευση", φοβούμενο και το πολιτικό κόστος εν όψει εκλογών, εντείνει την τρομοκρατία με έντονη αστυνομική παρουσία στις πορείες, συλλήψεις και προσαγωγές συνοδευόμενες με την "απαραίτητη" μεταχείριση, με προπαγάνδα συκοφάντησης μέσω των ΜΜΕ και σε μια ύστατη προσπάθεια λήξης των καταλήψεων στέλνει με πράξη νομοθετικού περιεχομένου εισαγγελείς στις πόρτες των κατελημμένων σχολείων, απειλώντας τους καταληψίες μαθητές με διώξεις.

Οι μαθητικές κινητοποιήσεις όμως της περιόδου 98-99 όσο κι αυτές της περιόδου 99-2000 τάραξαν τα νερά αυτής της κοιμώμενης κοινωνίας. Η κοινωνία και οι θεσμοί της αμφισβητήθηκαν ξανά. Οι εμπειρίες απ' τα 2 χρόνια αγώνα κατέδειξαν πόσο σημαντικός είναι ο συντονισμός των αγωνιζόμενων μαθητών για να μην εμφανισθούν ξανά φαινόμενα όπως τα ρίνε συντονιστικά της ΚΝΕ. Ξεχώρισαν καθαρά οι σύμμαχοι απ' τους εχθρούς. Φάνηκε ποιοί παλεύουν μαζί με τους μαθητές, ποιοί είναι αλληλέγγυοι με τον αγώνα τους. Φάνηκε επίσης ποιοί βλέπουν τις κινητοποιήσεις τους ως ψηφοθηρικό καζάνι και ποιοί, ενώ καθ' όλη τη διάρκεια των κινητοποιήσεων το έπαιζαν ψόφιοι κοριοί, στο τέλος ανέλαβαν το ρόλο του διαπραγματευτή με την εξουσία και ξεπούλησαν τους αγώνες.

Στον πόλεμο όμως για την απαλλαγή απ' όσους μας εξουσιάζουν θα χρειαστεί να δώσουμε πολλές μάχες σήμερα, αύριο, πάντα και παντού. Ας καταλάβουμε τα σχολεία και ας τα μετατρέψουμε σε εστίες εξέγερσης, σε εστίες κοινωνικής αντίστασης

ενάντια σ' ό,τι καταπατά την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Αντίσταση με οποιοδήποτε μέσο μέσα στα σχολεία, γενικευμένη ανυπακοή κι απειθαρχία, άντληση γνώσεων τόσο απ' τα σχολικά όσο κι από εξωσχολικά βιβλία, πορείες, καταλήψεις, συγκρούσεις. Η ικανοποίηση κάποιων θεσμικών αιτημάτων μπορεί απλά να βελτιώσει τις συνθήκες μέσα στα σχολεία, για να αλλάξει όμως ο χαρακτήρας της εκπαίδευσης θέλει αγώνες μακροχρόνιους και δυναμικούς, θέλει αγώνες ριζοσπαστικούς και ως αναρχικοί θα συμβάλουμε σε αυτή την κατεύθυνση. Δεν πρέπει να σταθούμε μόνο σε αυτούς τους αντιεκπαιδευτικούς νόμους αλλά πρέπει να πολεμήσουμε το όλο αντιεκπαιδευτικό σύστημα στο οποίο αναγκάζομαστε να υποτασσόμαστε. Πρέπει επιτέλους να φωνάξουμε ότι αυτό που ζητάμε είναι να ζήσουμε και το σχολείο να είναι κομμάτι της ζωής μας και όχι οι ζωές μας κομμάτια του σχολείου. Δε θέλουμε σχολεία με μπάτσους-καθηγητές, με αίθουσες-κελιά, με νόμους και κανόνες που ορίζουν άλλοι εκτός από εμάς. Δε θέλουμε να μας βάζουν σίδερα στις ψυχές μας, **δε δεχόμαστε τον κόσμο έτσι όπως είναι γιατί δε μας αρέσει. Το μόνο που αρκεί είναι να αγωνιστούμε για αυτό που πραγματικά θέλουμε.**

Οι μαθητές τόσα χρόνια δε μάσησαν και δε θα μασήσουν ούτε τώρα. Η χρονιά άρχισε και πρέπει να βρεθούμε έτοιμοι και σε θέσεις μάχης για να αγωνιστούμε ενάντια σ' όσους θέλουν να σφετεριστούν την ελευθερία μας. Να αγωνιστούμε για μια ελευθεριακή παιδεία γιατί "Αυτό που λοιπόν χρειάζεται δεν είναι «να εναρμονισθεί το σχολείο με τη ζωή», αλλά το σχολείο να είναι ζωή, και μέσα σ' αυτό, όπως και παντού αλλού, η αυτοαποκάλυψη του ατόμου να ορίζεται σκοπός. Η καθολική σχολική εκπαίδευση να είναι εκπαίδευση για ελευθερία, όχι για υποταγή. Να είναι κανείς ελεύθερος -αυτό είναι ζωή.(...) Δεν κατακτήσαμε το παν αν γίνουμε χρήσιμα μέλη της κοινωνίας. Θα κατακτήσουμε το παν, μόνο αν γίνουμε άνθρωποι ελεύθεροι, άνθρωποι που αναδύονται μέσα από τον ίδιο τον εαυτό τους (...)" (Μ. Στίρνερ). Να αγωνιστούμε για μια ελεύθερη κοινωνία γιατί **"δεν πρόκειται να φθάσουμε στην ΑΝΑΡΧΙΑ ούτε σήμερα, ούτε αύριο, ούτε σε δέκα αιώνες, θα πορευόμαστε προς την ΑΝΑΡΧΙΑ σήμερα, αύριο και πάντα..."** (Ε. Μαλατέστα).

"Άντε και καλή τύχη μάγκες..."

ΞΕΓΕΡΜΕΝΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ



ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΧΕΙΡΑΓΩΓΗ

Δεν ήταν μόνο ο νόμος του Αρσένη αλλά και όλα όσα έχουμε περάσει τόσα χρόνια στα σχολεία που άναψαν πέρυσι τη φλόγα της μαθητικής εξέγερσης. Κερδίσαμε τους δρόμους, πραγματοποιώντας μεγαλειώδεις πορείες, συγκρούμενοι με τις δυνάμεις καταστολής, τους εγκάθετους γονείς και τα κομματόσκυλα, καταλάβαμε τα σχολεία και τα μετατρέψαμε σε χώρους συνάντησης και επικοινωνίας, μια επικοινωνία που τόσο έχουμε ανάγκη και τόσο μας στερεί το εκπαιδευτικό σύστημα. Ο αυθόρμητισμός που διακατείχε τις κινήσεις μας στις περσινές κινητοποιήσεις, η φαντασία που επιστρατεύσαμε και εμπλούτισε τον αγώνα μας, η αστείρευτη διάθεση για αντίσταση, για αλλαγή προσέδωσε στο κίνημά μας ανεξέλεγκτα χαρακτηριστικά που πολλές φορές οδήγησαν στις συγκρούσεις με τους έμμεσους ή άμεσους υποστηρικτές του νόμου.

Και στις περσινές κινητοποιήσεις είχαμε να αντιμετωπίσουμε την καταστολή από τους ρουφιάνους της ΚΝΕ, που ακολουθώντας την πάγια τακτική τους προσπαθούσαν με κάθε τρόπο, συκοφαντώντας, χτυπώντας, προπηλακίζοντας, να τρομοκρατήσουν τους ίδιους τους μαθητές που αγωνίζονταν με κάθε μέσο για την ανατροπή του νόμου, για τη διατήρηση της αξιοπρέπειάς τους. Προσπαθούσαν να ελέγξουν και να περιορίσουν κάθε αυθόρμητη ενέργεια που εκδηλωνόταν από τους μαθητές και δεν συμφωνούσε με τα σχέδιά τους. Παίρνοντας την κεφαλή της πορείας προπαθούσαν να την μετατρέψουν σε πρωινό περίπατο αποφεύγοντας να στρίψουν στο υπουργείο. Το ίδιο σκηνικό και φέτος.

Παράλληλα με τις νέες κινητοποιήσεις των μαθητών συνεχίζεται και εντείνεται η προσπάθεια χειραγώγησης και καπελώματος του αγώνα μας από τους συνήθεις "πρωτοπόρους" και νταβατζήδες κάθε κινήματος. Μόνο που φέτος βάλθηκαν από την αρχή να μην αφήσουν καμιά ελεύθερη πρωτοβουλία μαθητών να αναπτυχθεί (επίθεση στο μπλοκ της Πρωτοβουλίας Μαθητών στην πορεία της 21ης Οκτωβρίου), ούτε να επιτρέψουν η κατάσταση να ξεφύγει από τα στενά και προκαθορισμένα όρια που θέλουν να την εντάξουν. Απαραίτητη λοιπόν προϋπόθεση για τη συνέχιση του αγώνα μας είναι να συντρίψουμε κάθε προσπάθεια ελέγχου των διαθέσεών μας από τους τραμπούκους της ΚΝΕ. Από αυτούς που κατόντησαν την λέξη κομμουνιστής να σημαίνει καταδότης, από αυτούς που με τις πλάτες των μπάτσων αποκάλυπτα κτυπούν και παραδίνουν διαδηλωτές στις δυνάμεις καταστολής. Περίτρανα παραδείγματα η παράδοση 153 διαδηλωτών στους μπάτσους στην πορεία του Πολυτεχνείου '98 και η μαθητική πορεία της 21ης Οκτώβρη '99, στην οποία ρουφιάνεψαν, ξυλοκόπησαν και παρέδωσαν διαδηλωτές στους μπάτσους.

Από αυτά τα γεγονότα αλλά και από τη στάση της εν λόγω ομάδας στις περσινές κινητοποιήσεις, πρέπει επιτέλους να συνειδητοποιήσουμε ποιοί είναι με το μέρος μας και ποιοί όχι, να ξεσκεπάσουμε τον ύποπτο ρόλο του συντονιστικού τους (ΣΑΣΑ), ενός σχήματος που θέλει να ελέγξει τις αντιδράσεις μας και να μας εμποδίσει να δώσουμε στον αγώνα μας τη μορφή που εμείς θέλουμε. Τίποτα στην Ιστορία δεν κερδήθηκε με παρακάλια και προσκυνήματα αλλά με αγώνα και σύγκρουση με τους καταπιεστές και κάθε είδους διαμεσολαβητές. Ας μην επιτρέψουμε σε κανένα να αναστείλει την οργή μας, ας την αφήσουμε να ξεσπάσει! Ας αυτοοργανωθούμε και να αντεπιτεθούμε. Ας παρασύρουμε μαζί με το νόμο όλους τους υποστηρικτές του.

Τα σχολεία μας ανήκουν, ΑΣ ΤΑ ΚΑΤΑΛΑΒΟΥΜΕ

Οι δρόμοι μας ανήκουν, ΑΣ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΚΤΗΣΟΥΜΕ

**ΚΑΜΙΑ ΑΝΟΧΗ ΣΕ ΟΠΟΙΑΔΗΠΟΤΕ ΜΟΡΦΗ ΧΕΙΡΑΓΩΓΗΣΗΣ
ΚΑΝΕΝΑ ΕΛΕΟΣ ΣΤΑ ΚΟΜΜΑΤΟΣΚΥΛΑ ΤΟΥ ΚΚΕ**

ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ

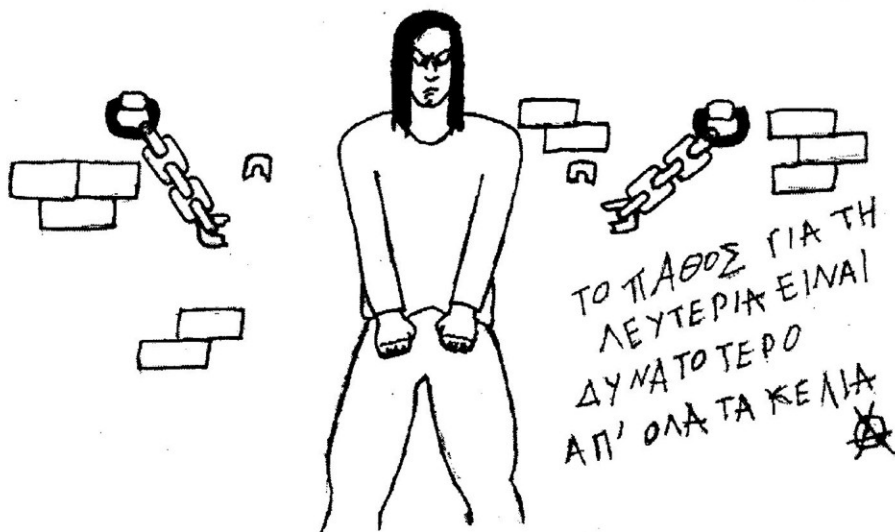
Στις 14 Γενάρη πραγματοποιείται στην αστυνομοκρατούμενη Αθήνα μαθητική πορεία, η οποία έμελε να είναι και η τελευταία ύστερα από δύο χρόνια μαθητικού αγώνα. Το κίνημα νεολαίας με τα αυθόρμητα χαρακτηριστικά του θα στραγγαλιστεί από τις ορδές των καταπιεστών μετά από τη διαρκή συκοφάντησή του από τα ΜΜΕ και αφού ενεργό ρόλο θα αναλάβουν οι συνήθεις χειραγωγοί και αυτόκλητοι ηγέτες κάθε κινήματος. Θα δηλητηριάσουν και θα καπηλευτούν τη νεανική, εξεγερτική διάθεση.

Κάποιοι άνθρωποι αρνούμενοι να συμμετάσχουν στο κύκνειο άσμα αυτού του αγώνα, μετατρέποντας το Πολυτεχνείο σε τόπο συνάντησης θα επιτεθούν στις δυνάμεις του κράτους που έχουν κατακλύσει το κέντρο της Αθήνας πυρπολώντας συνάμα και ένα φορηγάκι της εταιρείας ALTEC. Οι μπάτσοι θα πραγματοποιήσουν στους δρόμους γύρω από το πολυτεχνείο αρκετές προσαγωγές με βάση βέβαια τα γνωστά τους κριτήρια φροντίζοντας όποτε μπορούν να "περιποιηθούν" τους προσαχθέντες.

Τελικά 11 άνθρωποι θα συλληφθούν. Από αυτούς όμως μόνο ο Παναγιώτης Κατσίλας και ο Κώστας Καρπούζος θα προφυλακιστούν με μοναδικό κριτήριο το ότι είναι ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ, κατηγορούμενοι για σωρεία κακουργημάτων, ενώ κατά τη σύλληψή τους θα ξυλοκοπηθούν άγρια από τους αστυνομικούς. Από τις 18 Γενάρη ο Π. Κατσίλας και Κ. Καρπούζος έχουν ξεκινήσει ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ διεκδικώντας έτσι με δυναμικό τρόπο την ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ τους. Στη συνεχιζόμενη από το κράτος ομηρία τους ας αντιταχθεί η αλληλεγγύη των εξεγερμένων ανθρώπων, με όποιο τρόπο και αν εκφράζεται αυτή.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΑΠΟ 18/1 ΑΠΕΡΓΟΥΣ ΠΕΙΝΑΣ
Κ. ΚΑΡΠΟΥΖΟ - Π. ΚΑΤΣΙΛΑ

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΝΕΟΛΑΙΟΙ



**ΥΠΑΚΟΗ, ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ, ΥΠΟΤΑΓΗ...
ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΝΕΚΡΩΝΕΙ
ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΙΣ**



Η ΑΝΥΠΑΚΟΗ ΕΙΝΑΙ ΑΡΕΤΗ!

**ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ
ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΟΤΑΓΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ
ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗΣ**

ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

**ΜΠΟΥΡΛΟΤΟ ΚΑΙ ΦΩΤΙΑ ΣΤΑ
ΣΧΟΛΙΚΑ ΚΕΛΙΑ**

ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ